

EUROPEAN CONFERENCE

Conference Proceedings

**The XVI International Science
Conference «Actual problems of science
and practice»**

May 31 - June 02, 2021

Stockholm, Sweden

ECONOMIC SCIENCES		
9.	Iurchenko M., Klymenko T. APPLICATION OF EXPERT JUDGEMENT METHODS TO MODEL ENTERPRISE PERFORMANCE	38
10.	Matskiv R., Topolnytska T. SOCIAL RESPONSIBILITY IN A CIRCULAR ECONOMY	40
11.	Topolnytska T., Matskiv R. CREATING OF REGION IMAGE THROUGH SOCIAL COMMUNICATIONS	42
12.	Грановська І.В. ВПЛИВ COVID-19 НА ДІЯЛЬНІСТЬ МАЛОГО БІЗНЕСУ	44
13.	Максимова Ю.О., Суворов В.Є. СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ ОПТИМІЗАЦІЇ ВЕЛИКИХ ПОТОКІВ ДАНИХ НА ПІДПРИЄМСТВАХ	46
14.	Федорчук Н.В. ОСНОВИ РОЗВИТКУ АГРОЛОГІСТИКИ В УКРАЇНІ	48
15.	Чайка Т.Ю., Джабраїлов А.Н. АНАЛІЗ ДИНАМИКИ ДЕНЕЖНИХ СРЕДСТВ УКРАЇНСЬКИХ ПРЕДПРИЯТІЙ ІНДУСТРИЇ ГОСТЕПРИЙМСТВА	50
LEGAL SCIENCES		
16.	Єфремова І.І. ОСОБЛИВОСТІ СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ «ВЛАСНІСТЬ» І «ПРАВО ВЛАСНОСТІ» У МІЖНАРОДНОМУ ПРИВАТНОМУ ПРАВІ	53
17.	Грабильнікова О.А. ПИТАННЯ ОНОВЛЕННЯ ТРУДОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА	56
18.	Донченко К.П. ЗАКОННІСТЬ, ДОЦІЛЬНІСТЬ ТА СПРАВЕДЛИВІСТЬ: СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ	58

ОСОБЛИВОСТІ СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ «ВЛАСНІСТЬ» І «ПРАВО ВЛАСНОСТІ» У МІЖНАРОДНОМУ ПРИВАТНОМУ ПРАВІ

Єфремова Ірина Іванівна

кандидат юридичних наук, доцент
доцент кафедри цивільно-правових дисциплін
Білоцерківського національного аграрного
Університету, Україна

В сучасних міжнародних відносинах виникають різноманітні питання стосовно власності. Однак, переважна частина міжнародних норм та національного законодавства різних країн визначають, що інститут «власності» встановлює приналежність певного майна особі, закріплює його повноваження по володінню, користуванню й розпорядженню цим майном, передбачає способи захисту законних прав і інтересів власника.

В загальному розумінні, за своєю суттю власність являє собою певну форму привласнення матеріальних благ і переважно сприймається як економічна категорія. Відносини, що виникають в процесі такого привласнення, безумовно мають майновий характер, а так, вони підлягають регулюванню нормами цивільного права. Відносини власності, внаслідок врегулювання нормами права, і відповідно являють собою правовідносини власності.

Особливістю правовідносин власності виступає право конкретного власника на конкретне майно і саме цим визначається суб'єктивне право власності.

Власність можливо розглядати з різних точок зору, а саме як ставлення людини до речі як до своєї, або ж як суспільні відносини, тобто, відношення інших осіб до приналежної власнику речі як до чужої, а також може бути в цілому як майнове становище чи майнові відносини [1, с.121].

Воля власника відносно приналежної йому речі виражається у володінні, користуванні і розпорядженні нею. Таким чином, виходячи із зазначеного можливо зробити висновок, що власність являє собою відношення особи до приналежної їй речі як до своєї, що виражається у володінні, користуванні і розпорядженні нею, а також усунення втручання будь-яких третіх осіб у ту сферу господарського панування, на яку поширюються повноваження власника.

Право власності за своєю природою є юридичною категорією, особливістю якого є його розгляд в об'єктивному і суб'єктивному розумінні.

В об'єктивному розумінні право власності розглядають як систему норм права, які регулюють економічні відносини власності.

Розглядаючи право власності в суб'єктивному розумінні – це право певного суб'єкта на те чи інше майно.

Оскільки здебільшого право власності відноситься до суб'єктивних речових прав, воно є абсолютним правом, що виражається в тому, що у правовідносинах власності конкретній уповноваженій особі (власнику) протистоїть невизначене коло осіб, які зобов'язані утримуватися від порушення прав власника.

Право власності встановлює правові засади закріплення за власником максимального обсягу правомочностей щодо речі, разом з тим, правомочності власника не є безмежними, їх межі визначаються законом. Це проявляється у тому, що здійснення права власності власником не повинно проводитись на шкоду суспільної користі чи безпеки. Здійснення власником своїх повноважень зобов'язує його запобігти можливій шкоді довікільлю, історико культурним цінностям, а також власник не може обмежувати права і законні інтереси інших осіб.

Здійснення права власності також покладає на власника певні обтяження, відповідно власник несе тягар утримання належного йому майна, якщо інше не передбачено законодавством або договором. Крім того, на власника покладається ризик випадкової загибелі, випадкового пошкодження або випадкового знищення майна.

Міжнародно-правове визначення права власності має певні розбіжності у визначені залежно від того, до якої правової системи належить країна. Так, у державах романо-германської (континентальної) правової системи міститься чітке визначення поняття власності. Праву власності зокрема і питанню речового права загалом присвячено окремі розділи цивільних кодексів країн, наприклад у французькому Цивільному кодексі 1804 р. із трьох книг питанням власності присвячена книга II «Про майно і різноманітні видозміни власності»; у німецькому Цивільному укладенні 1896 р. із п'яти книг, положення про власність містяться у книзі III «Речове право»; у швейцарському Цивільному кодексі 1907 р. із чотирьох книг, окрема книга IV прямо визначена – «Право власності»; в австрійському Цивільному кодексі 1811 р. із трьох частин – друга частина визначає положення про «Речове право»; у шведському Кодексі 1734 р. із дев'яти розділів, власності присвячено четвертий розділ, вказуючи на конкретний вид власності, а саме має назву «Про нерухомість», значно оновлений в 1970 р. Тааким чином, країни континентального права присвячують питанням права власності значну увагу, і в зазначених законодавствах право власності виступає як окремий правовий інститут [2, с. 70].

Країни англосаксонської (загальної) системи права мають свої особливості, оскільки це право було і залишається переважно судовим, правом судового прецеденту. В Англії немає галузевих кодексів європейського типу, в англійському праві відсутній поділ права на публічне і приватне. [3].

На сучасному етапі розвитку у британському сучасному праві використовується поняття рухоме та нерухоме майно. Але система речових прав в Англії продовжує залишатися невизначеною.

На відміну від Англії право США містить кодекси. Так, в деяких штатах діють цивільні кодекси, а в 25 штатах – цивільно-процесуальні. Суттєві зміни у праві власності Сполучених Штатів Америки відбувалися з розвитком корпоративної форми підприємництва. Дрібні й середні фірми, які до закінчення

громадянської війни відігравали вирішальну роль в економіці США, уособлювали ту стадію розвитку капіталізму, для котрої характерною була насамперед індивідуальна приватна власність.

Розвиток сучасного капіталізму зумовив затвердження й домінування асоційованої корпоративної форми власності: ця форма власності тісно пов'язана не тільки з приватними, але і з суспільними інтересами [3].

Виходячи із зазначеного можливо зробити висновок, що співвідношення власності і права власності полягає у тому, що саме визначення «власність» – це категорія економічна, «право власності» – категорія юридична, і виражається у тому, що внутрішня складова власності (майно, речі) можуть переходити від однієї особи до іншої на правових підставах, які і регулюють норми права.

Список літератури

1. Артемова В.Н., Балашенко С.А., Барков А.В. и др. Основы права: Учебник / В.Н. Артемова, С.А. Балашенко, А.В. Барков и др.; Под редакцией Г.Б. Шишко, 2006. – 416 с.. 2006
2. Міжнародне приватне право. навч. посіб. / За ред. С. Г. Кузьменка. – К.: Центр учбової літератури, 2010. – 316 с.
3. Основні інститути цивільного права країн англо-американської правової сім'ї. [Електронний ресурс]: URL:<https://lawbook.online/gosudarstva-zarubejnogo-pravo/osnovni-instituti-tsivilnogo-prava-krajn-63818.html>